

משום דשעבודי משעבדת ליה ולא כל כמינה דמפקעת ליה לשעבודי:
סרבי עקיבא אומר יפר שמה העדיף עליו יוסר מן הראוי לו.
 דקסבר ר"ע להעדפה ידיה היא וחיל עלה נדרה דהא לא משעבדא
 ליה ומשום הכי לר"ן להפך ומיהו מני מיפר משום דכריס שנינו
 לנינה ומ"ק לא חייב להכי משום
 דכניחא ליה להעדפה נמי לדידה הוי.
 והאי העדפה היינו שמעדיף על מה
 שפסקו לה חכמים לעשות לבעלה דהיינו
 משקל חמש סלעים כדאיתא בפרק
 אע"פ (מנחות סד:). **רבי יוחנן בן נורי**
אומר יפר שמה יגרשה וספא אסורה
לחזור לו. דכניחא ליה לר' יוחנן
 בן נורי כמ"ק להעדפה נמי דבעל
 הו"א הלך משום העדפה אין לר"ן
 להפך אלא שמה יגרשה ויהא הנדר
 חל שמגרשה אינה משועבדת לו
 למעשה ידיה וספא אסורה לחזור לו
 לפי שאמר במעשה ידיה ופי' אפטר
 לו לימר שלא תטען וספא תאפה וכל
 שאר מלאכות השנויות במשנתנו
 שאשה עושה לבעלה ומ"ק פליג עליה
 דר' יוחנן בן נורי אי משום דלא
 כניחא ליה דמהניא הפרה לבי מגרש
 לא אי משום דנדר גופא כיון דהשתא
 לא חיל לקמיה נמי לא חיל. ופולוגמיהו
 בהעדפה אי דבעל הו"א לא אי חוקימנא
 לה כמנחות (דף סו.) בהעדפה שעל
 ידי הדמך כדאיתא התם: **גב' אמר**
שמואל הלכה כר' יוחנן. דאמר יפר:

מוסף רש"י

הרי זו עושה ואוכלת.
 אין מעשה ידיה קדוש
 על פי (מנחות ו:).
 והמותר. הקדוש את
 מותר מעשה ידי אשתו
 מה שהיא עושה לו יומר
 על הלאה שפסקו חכמים
 ולא הקדוש מעשה ידיה
 עמקו. והמותר קטני לו
 במעשה כסף שפסקו לה
 חכמים שיהיו לו כלל שכל
 מעה כסף לזרעיה לכל
 המזונות (שם). כי על
 העדפה הוא דקאמר.
 כלומר הלכה דרבי ולא
 ממשעיה דלית לר' יוחנן
 עיקר מעשה ידיה תרוב
 הפרה ולשמואל אומר
 העדפה שמה מעדיף על
 הראוי הוא דאמר יפר.
 והשתא נמי הוה מני
 לאקש"י טרף סוף לא כל
 לעולם דהא לא עשה.
 אלא אקש"י ליה קדושת
 אחריתא (שם). אי
 נמי אין הלכה בת"ק.
 דאמר אין לר"ן להפך.
 אלא יפר (שם). אלא
 אומר רבי יוסף. לעולם
 ומשעמיה קאמר
 ומשום שמה יגרשה.
 ושאני קונמות. הקדש
 שאינו הקדש לכל אלא
 אלא אחר גלגול
 קיום (שם). הראוי ואדם
 אומר פירות חבירו
 עליו. מתוך שהוא חופס
 במקום שאין חסם הקדש
 חופס. שאם אומר פירות
 חבירו עליו ואומר קונם
 פירות פלוגי עליו ובעתה
 הקדש אין אדם מקדש
 דבר שאינו עלו. הלך
 אדם אומר עליו נמי דבר
 שלא כל בעל אדם נדר
 מתני' מקדש הקדש נמור
 ארי וחי מותר לתפוס
 בקונם (שם). אומר ליה
 אב"י. ומה ראה פירות
 חבירו עליו לכלן. פירות
 חבירו חבירו על חבירו.
 דעשוי הוא משועבדת
 לא למעשה ידיה ואינה
 ראויה להחסיסו בקונם
 ולשעירנה קאמר דהיינו.
 יעד עשוי לא עשוי
 המלאכה על לחמך גירושין
 וחזרה (שם). ושבטא
 אדם אומר פירות
 חבירו עליו. בקונם.
 שכי אדם אומר פירותיו
 על חבירו. בין בלשון קונם
 לחבירו לבד בין שהקדש
 חסם הקדש נמור. אלא
 יאמר דבר שלא בא
 לעולם. בתמיה. לא
 המלאכה בלא ולא הכמות
 בלא ליה להחסיסו על
 שמתגרש. שהיו אין
 אדם אומר פירות
 חבירו על חבירו.
 שמתקום שצאת אף אתה
 יכל לגמור אומר שכי
 לפי בקונם אין אדם אומר פירות חבירו על חבירו
 שצדא (דקדושין טו.) שמתלכא נמי שצדא לעולם. ועל גירושין שלא באו קא חסיסו ואילו. ומתני' באומר מעשה דין הקדש
 (מנחות טו.) השתא מיהא לא מגרשה. כלומר מיהא לא כל לעולם ומלאכה. לא כל לעולם גירושין לא מלאת. דלית
 השתא ליה לא רשותא לאקדושה והכי קריס לקמיה (שם).

גב' הרי זו עושה ואוכלת. לנדרי הכל. ואמרין התם במסכת כמנחות
 בפרק אע"פ (ד) דבשאיין מעלה לה מנוונות קא מיירי ואמר' עושה ואוכלת
 פשיטא דכיון דאין מעלה לה מנוונות ודאי עושה ואוכלת דמנאי
 מתפרנסת ואמר' ספא לאקדושה ליה למיתני: **האומר ר"מ אומר**
הקדש. דקא סבר אע"ג דמעשה
 ידיה אינו יכול להקדיש הואיל ואינה
 ניונית משלו מ"מ מותר על מנוונותיה
 יכול להקדיש שיא קדוש לאחר
 מיתתה: **ור' יוחנן הסנדלר אומר**
חולין. דקסבר אין אדם יכול להקדיש
 דבר שלא בא לעולם לכשיבא לעולם
 לא יבא שלו אלא לאחר זמן: **ואמר**
שמואל. התם הלכה כר' יוחנן הסנדלר
 (א) דתקנו לה חכמים מעה כסף
 תחת מותר מעשה ידיה דאי בעטלה
 לה אפילו בחייה שלו היא וקשיא
 דשמואל אדשמואל: **וכי יוסף כי אמר**
שמואל הלכה כרבי יוחנן בן נורי
בהעדפה. כלומר הלכה כר' יוחנן ב"ג
 דאמר יפר והיינו עומא דיפר משום
 העדפה ולא משום גירושין: **לימא (א)**
הלכה כרבי עקיבא. דמוקי לטעמיה
 משום העדפה אלא מדקאמר הכי
 ש"מ כדאשעמין מעיקרא ולעולם
 קשיא דשמואל אדשמואל: **אלא אמר**
רבי יוסף. לעולם קסבר שמואל אין
 אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם:
 ושאני קונמות וכו' (א) ה"ג אמר ל'י
 כשנלא אדם אומר פירות חבירו עליו.

ד"ל יאסור פירות חבירו עליו אלא יאסור דבר שצ"ל על חבירו
 שצדאה ענין יס כח לכך שהרי אין בו כח לאסור פירות חבירו על
 חבירו להכי נמי פירות מעשה ידיה הויין של בעל והיך יכולה לאסור
 עליו הואיל שלא באו לעולם: **יקדשו ידי לטושיין.** דידים אימנהו בעולם
 דהיינו אוסר פירות חבירו עליו: **ומי מקדשן והא משעבדן ידיה לבעל.**
 דהשתא הוי דומיא דאוסר פירות חבירו על חבירו: **דאמרה לבי מגרשה.**
 יקדשו דכל זמן שהיא ברתו אינה אוסרתה ואינה אי לא מיפר ממשתא
 חיללא קדושה עליהו ופי' מגרשה והדר נסיב לה מיתסרן עליו מעשה
 ידיה: **ומאאי דכי אמרה הכי מהני.** ואע"ג דאיתיה תחת בעל:
 אומר

דאמר יפר ור' מאיר דאמר הקדש לאו מחיים
 וכה בההוא מותר מדין ירושה וכניחא ליה לרבי מאיר דאדם מקדיש דבר שלא בא לעולם
 ליה דאין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם: **וכי יוסף כי קאמר סלכה כרבי יוחנן בן נורי על העדפה הוא דקאמר.** בתמאי
 דפליג עליה דר"ע דאמר ר"ע יפר משום העדפה דכניחא ליה לר"ע העדפה ידיה היא וחיל עלה נדרה דהא לא משעבדא
 לה ומשום הכי לר"ן להפך ומיהו מני מיפר משום דכריס שנינו לנינה ומ"ק לא חייב להכי משום
 דכניחא ליה להעדפה נמי לדידה הוי. והאי העדפה היינו שמעדיף על מה שפסקו לה חכמים לעשות לבעלה דהיינו
 משקל חמש סלעים כדאיתא בפרק אע"פ (מנחות סד:). **רבי יוחנן בן נורי**
אומר יפר שמה יגרשה וספא אסורה לחזור לו. דכניחא ליה לר' יוחנן
 בן נורי כמ"ק להעדפה נמי דבעל הו"א הלך משום העדפה אין לר"ן להפך אלא שמה יגרשה ויהא הנדר
 חל שמגרשה אינה משועבדת לו למעשה ידיה וספא אסורה לחזור לו לפי שאמר במעשה ידיה ופי' אפטר
 לו לימר שלא תטען וספא תאפה וכל שאר מלאכות השנויות במשנתנו שאשה עושה לבעלה ומ"ק פליג עליה
 דר' יוחנן בן נורי אי משום דלא כניחא ליה דמהניא הפרה לבי מגרש לא אי משום דנדר גופא כיון דהשתא
 לא חיל לקמיה נמי לא חיל. ופולוגמיהו בהעדפה אי דבעל הו"א לא אי חוקימנא לה כמנחות (דף סו.)
 בהעדפה שעל ידי הדמך כדאיתא התם: **גב' אמר שמואל הלכה כר' יוחנן.** דאמר יפר:
 הרי זו עושה ואוכלת. אין מעשה ידיה קדוש על פי (מנחות ו:). והמותר. הקדוש את מותר מעשה ידי אשתו מה שהיא עושה לו יומר על הלאה שפסקו חכמים ולא הקדוש מעשה ידיה עמקו. והמותר קטני לו במעשה כסף שפסקו לה חכמים שיהיו לו כלל שכל מעה כסף לזרעיה לכל המזונות (שם). כי על העדפה הוא דקאמר. כלומר הלכה דרבי ולא ממשעיה דלית לר' יוחנן עיקר מעשה ידיה תרוב הפרה ולשמואל אומר העדפה שמה מעדיף על הראוי הוא דאמר יפר. והשתא נמי הוה מני לאקש"י טרף סוף לא כל לעולם דהא לא עשה. אלא אקש"י ליה קדושת אחריתא (שם). אי נמי אין הלכה בת"ק. דאמר אין לר"ן להפך. אלא יפר (שם). אלא אומר רבי יוסף. לעולם ומשעמיה קאמר ומשום שמה יגרשה. ושאני קונמות. הקדש שאינו הקדש לכל אלא אלא אחר גלגול קיום (שם). הראוי ואדם אומר פירות חבירו עליו. מתוך שהוא חופס במקום שאין חסם הקדש חופס. שאם אומר פירות חבירו עליו ואומר קונם פירות פלוגי עליו ובעתה הקדש אין אדם מקדש דבר שאינו עלו. הלך אדם אומר עליו נמי דבר שלא כל בעל אדם נדר מתני' מקדש הקדש נמור ארי וחי מותר לתפוס בקונם (שם). אומר ליה אב"י. ומה ראה פירות חבירו עליו לכלן. פירות חבירו חבירו על חבירו. דעשוי הוא משועבדת לא למעשה ידיה ואינה ראויה להחסיסו בקונם ולשעירנה קאמר דהיינו. יעד עשוי לא עשוי המלאכה על לחמך גירושין וחזרה (שם). ושבטא אדם אומר פירות חבירו עליו. בקונם. שכי אדם אומר פירותיו על חבירו. בין בלשון קונם לחבירו לבד בין שהקדש חסם הקדש נמור. אלא יאמר דבר שלא בא לעולם. בתמיה. לא המלאכה בלא ולא הכמות בלא ליה להחסיסו על שמתגרש. שהיו אין אדם אומר פירות חבירו על חבירו. שמתקום שצאת אף אתה יכל לגמור אומר שכי לפי בקונם אין אדם אומר פירות חבירו על חבירו שצדא (דקדושין טו.) שמתלכא נמי שצדא לעולם. ועל גירושין שלא באו קא חסיסו ואילו. ומתני' באומר מעשה דין הקדש (מנחות טו.) השתא מיהא לא מגרשה. כלומר מיהא לא כל לעולם ומלאכה. לא כל לעולם גירושין לא מלאת. דלית השתא ליה לא רשותא לאקדושה והכי קריס לקמיה (שם).

(א) וכתובות נט. וסס כל
 (ב) סוה"א (כ) ס"א ח"ן
 (ג) [קדושין סג. ד] (ד) דף
 (ה) [ע"ד שרף לע"א].
 (ו) ע"כ שרף לע"א.

הגהות הב"ח

(א) גב' והמותר (ר' תאיר)
 תא"מ. וי"ג ס"א רבי
 טרופין: (ב) שם אי נמי
 הלכה גיב גיבית רש"י
 גפ' אע"פ אי נמי אין
 הלכה כמ"ק אי נמי הלכה
 כר"ע וכן נראה מפרש
 שלמניע דין הוא גורם
 אלא ר"מ ור"מ גורסים
 אפסא וע"ש: (ג) רש"י
 ד"ה ואמר שמואל ופי'
 כר"י הסנדלר ומקי לה
 התם בשאין מעלה לה
 מעה כסף ומקני לה
 חכמים: (ד) ר"ה למא אן
 הלכה בת"ק אי נמי
 הלכה כר' עקיבא דאמר
 לטעמיה: (ה) ד"ה ואמר
 וכן ושאני קונמות
 ופי' רש"י ופ"ח מ"ה
 הכי גרסינן אמר ליה אב"י
 בשנלא אדם אומר פירות
 חבירו עליו שצדאה ענין
 יס כח לכך ד"ל
 יאסור פירותיו על חבירו
 אלא יאסור דבר שצ"ל על
 על חבירו שהרי אין בו
 כח לאסור וכו' ורדב"י
 נמי ופי' דהיינו של בעל
 היאך יכולה:

תוספות

עושה ואוכלת. אין מעשה ידיה קדוש על פי (מנחות ו:). והמותר. הקדוש את מותר מעשה ידי אשתו מה שהיא עושה לו יומר על הלאה שפסקו חכמים ולא הקדוש מעשה ידיה עמקו. והמותר קטני לו במעשה כסף שפסקו לה חכמים שיהיו לו כלל שכל מעה כסף לזרעיה לכל המזונות (שם). כי על העדפה הוא דקאמר. כלומר הלכה דרבי ולא ממשעיה דלית לר' יוחנן עיקר מעשה ידיה תרוב הפרה ולשמואל אומר העדפה שמה מעדיף על הראוי הוא דאמר יפר. והשתא נמי הוה מני לאקש"י טרף סוף לא כל לעולם דהא לא עשה. אלא אקש"י ליה קדושת אחריתא (שם). אי נמי אין הלכה בת"ק. דאמר אין לר"ן להפך. אלא יפר (שם). אלא אומר רבי יוסף. לעולם ומשעמיה קאמר ומשום שמה יגרשה. ושאני קונמות. הקדש שאינו הקדש לכל אלא אלא אחר גלגול קיום (שם). הראוי ואדם אומר פירות חבירו עליו. מתוך שהוא חופס במקום שאין חסם הקדש חופס. שאם אומר פירות חבירו עליו ואומר קונם פירות פלוגי עליו ובעתה הקדש אין אדם מקדש דבר שאינו עלו. הלך אדם אומר עליו נמי דבר שלא כל בעל אדם נדר מתני' מקדש הקדש נמור ארי וחי מותר לתפוס בקונם (שם). אומר ליה אב"י. ומה ראה פירות חבירו עליו לכלן. פירות חבירו חבירו על חבירו. דעשוי הוא משועבדת לא למעשה ידיה ואינה ראויה להחסיסו בקונם ולשעירנה קאמר דהיינו. יעד עשוי לא עשוי המלאכה על לחמך גירושין וחזרה (שם). ושבטא אדם אומר פירות חבירו עליו. בקונם. שכי אדם אומר פירותיו על חבירו. בין בלשון קונם לחבירו לבד בין שהקדש חסם הקדש נמור. אלא יאמר דבר שלא בא לעולם. בתמיה. לא המלאכה בלא ולא הכמות בלא ליה להחסיסו על שמתגרש. שהיו אין אדם אומר פירות חבירו על חבירו. שמתקום שצאת אף אתה יכל לגמור אומר שכי לפי בקונם אין אדם אומר פירות חבירו על חבירו שצדא (דקדושין טו.) שמתלכא נמי שצדא לעולם. ועל גירושין שלא באו קא חסיסו ואילו. ומתני' באומר מעשה דין הקדש (מנחות טו.) השתא מיהא לא מגרשה. כלומר מיהא לא כל לעולם ומלאכה. לא כל לעולם גירושין לא מלאת. דלית השתא ליה לא רשותא לאקדושה והכי קריס לקמיה (שם).

פירוש הרא"ש

קאמר ר"מ קדיש כיון דמעלה לה מנוונות וכי יוחנן הסנדלר קאמר חולין דאין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם: וב"ב
 כי קאמר שמואל הלכה כרבי יוחנן הסנדלר. כלומר כהא פליג ארע"ה בהעדפה דכר' יוחנן הסנדלר דבעל העדפה אין

ואלו נדרים פרק אחד עשר נדרים

(א) כמותו (ג) ע"כ
ש"ן לק' שלפניו

הגהות הב"ה

(א) רש"י ד"ה גבי זבינה
וכי' ופירות צדקה:
(ב) ד"ה לאומר וד"ה הכא
נמי דר"א:

הגהות מורה"ב
רנשבורג

(א) בהר"ן ד"ה מי דמי כו'
דהיינו לאחר י"ב חודש.
נמחק מלות י"ב חודש וכ"כ
עשר שנים:

מוסף רש"י

מי לא קדשה. אם מכרה
וזכר ולקחה (כתובות טו.)
השתא בדידה. היא.
שכרי עכשיו שלו וכי
הכי דלילו לקדשה השתא
קדשה. כי אמר נמי מקדוש
לקמה קדשה (שם). הא
לא דמי. מסקנה דקדושת
הוא (שם). מתקוף לה
רב פפא מי דמי כו'.
התם גבי מכתבי לך און
לו עכשיו זה לא גוף ולא
פירות ואין חכם מקדוש
בדבר שאינו שלו. הכא גופה
צדקה הוא והכי יקדשו יד
אחרת (שם ע"ש הגירסא
בגמ'.) הא לא דמי.
מסקנה דמתקפיה היא
(שם). הא לא דמיא אלא
כו' לעשר שנים. לא
דמי לשלם או שמכנתו לך
חסם. אלא לאומר שדה זו
שמכנתו לעשר שנים. דאין
צדק לפדותה ולקדושה
עכשיו. דקדושה. דלא שלם
היא (שם טו.)

אמר ר' אילא ומה אילו אומר לחברו שדה זו שאני מוכר לך. כלומר שעדיין היא צדק להקדישה שלא החלטתיה לך מכל וכל: לכשאקחנה ממך. לכשאחזור ואקחנה ממך תקדיש: מי לא קדשה. מי לא חילל שם קדושה עלה לכשאקחנה מזה. הכא נמי גבי האי איתמא כי אמרה יקדשו יד לעושהו לאחר שתתגרס דודאי חילל עלייהו שם קדושה: מי דמי. כלומר מי דמיא מילתא דלשה למילתיה דהאי גברא הכא האי גברא דמוזנן שדה זו אחתי צדיה היא שעדיין לא מכרה ודיקא נמי דקתני שאני מוכר לך ולא קתני שמכרתי לך שדה זו שאני מוכר לך השתא בדידה היא אשה בידה להקדיש מעשה ידיה הא לא דמי לכשאקחנה ממך תקדיש מי קדשה מתקוף לך לה רב פפא מי דמי גבי זבינה פסיקא מילתייהו גבי אשה מי פסיקא מילתא הא לא דמי אלא לאומר לחברו ישרה זו שמשכנתי לך לכשאפדנה ממך תקדיש מי לא קדשה מתקוף לה רב שישא ברביה דרב אידי מי דמי שדה בירו לפדותה אשה בידה להתגרש זו לא דמיא אלא לאומר לחברו ישרה זו שמשכנתי לך לעשר שנים לכשאפדנה ממך תקדיש מי לא קדשה מתקוף לה רב אשי מי דמי התם קיין אשה מי אית לה קיצותא אלא

אמר רבי אילא ומה אילו האומר לחברו שדה זו שאני מוכר לך לכשאקחנה ממך תקדיש מי לא קדשה. הא דפשיטא ליה לרבי אילא דה"ג קדשה לאו ממחני וממחנתא שמיע ליה הכי אלא סברא דנפשיה קאמר דודאי קדשה ומדמי ליה הכי דנתי דודאי סבירא ליה דטעמא דקדשה מפני שברשותו היא עכשיו דהא כשמכרתי לך איהו גופיה מודה דלא קדשה אפ"ה סבירא ליה דקונס שאני עושה לפיך להא דמיא דלא דמי לאומר לחברו שדה שמכרתי לך ללא קדשה משום דזבניו פסיקא מילתא כדאמרינן לקמן דגופא ופירא צד לוקח מה שאין כן אשה דמיון דגופא צדקה הוא ומעשה ידיה היא שמוכה בכל יום לצעל כדעה זו שאני מוכר לך עדיף מניה שצדו להקדיש עכשיו קונס דאשה נמי אית צד חד זד למעליותא טפי משדה משום דצדקה בין שעת הקדשו לשעה שיחול דהיינו לכשאקחנה יש זמן שהשדה יוצא מרשות מקדיש לגמרי גופא ופירא מה שאין כן גבי אשה שגופה לעולם ברשותה הוא ומשום הכי סבירא ליה דכי היכי דצדקה זו שאני מוכר לך לכשאקחנה ממך תקדיש קדשה אשה נמי כי אסרה מעשה ידיה על צדקה לבי מגרשה חייל כך נראה בעיני. ואפי' הכי מתקוף ליה רבי ירמיה דלא דמי דלמא האי זד דאיכא צדקה דגופא דמיא הוא דמאי נפקא מינה כיון דלא מציא לאסור שיחול אסורה עכשיו עד שתתגרס הא לא דמיא אלא לאומר לחברו שדה זו שמכרתי לך לכשאקחנה ממך תקדיש דלא קדשה משום שאין צדו להקדישה עכשיו ואשה נמי דכוחה היא: מתקוף לה רב פפא מי דמי גבי זבינה פסיקא מילתא. נתי דודאי שפיר קא דחית דליכא למיגמר אשה משדה זו שאני מוכר לך דלא דמיין כדקאמרת אפ"ה מאי דנעית למפשט לאידך גיסא דלא חייל קונס דידה משדה זו שמכרתי לך ליתא דגבי זבינה פסיקא מילתא דגופא דשדה ופירא צד לוקח ומשום הכי לא קדשה אלא גבי אשה כיון דגופה צדקה הוא איכא למימר דקדשה ואדרבה איכא למיפשט הכא דקדשה מהאומר לחברו שדה שמכרתי לך לכשאפדנה ממך תקדיש משום דגופא דשדה ברשות מקדיש הוא אשה נמי דכוחה. והאי דנקט לכשאפדנה ממך משום ההקדש דמיא הוא זה ואינו מפקיע מידי שעבוד הלכך אין ההקדש חל עד שיפדנה. והאיך דאמרינן בפרק האומר משקלי עלי (ערכין כא.) גבי המשכיר בית לחברו והקדישו משכיר הדך צו מעלה שכן להקדש ופרשינן עלה היכי דר צד דמעלה קאי כבר במחנה בפרק השותפין (לעיל דף מו: ד"ה היכי) דלא קשיא דהיא במשכיר בית סתם היא ולא בית מיוחד ומשום הכי מצי משכיר להקדיש ונותן לו לשוכר בית אחר: מתקוף ליה רב שישא ברביה דרב אידי מי דמי שדה זו בידו לפדותה. ומש"ה כי אמר לכשאפדנה ממך תקדיש קדשה דכל שצדו לאו כמחוסר מעשה דמי אשה צדקה להתגרס בתמיה וכיון שאין צדקה שיחול נדרה כשמכרה כי אמרה נמי לבי מגרשה לא חייל. ומקשו הכא אשה נמי צדקה היא שיחול נדרה כל שעה ושעה שתרצה דהא קיי"ל כרז הונא דאמר (כתובות נח:) יכולה אשה שתאמר לבעלה איני מונית ואינו עושה יש לומר דרבי יוחנן בן ברי דאמר יפר לאו משום מה שהאשה חייבת לעשות לבעלה בכל שבעה תחת מונוות קאמר דהיינו משקל חמש סלעים צדקה ששם עשרה סלע גלגל דאי משום הני בלחוד ליכא למימר שמה יגרסנה ותהא אסורה לחזור לבעלה אפסר לבעל לזוהר ממנה בך אלא הכא באוסרת כל הנאה שלה על צדקה עסקינן אפילו אופן שבע מלאכות שחייבת לעשות לו דהיינו טוחנת ואופה ומכנסת וכולהו איך והיינו דקאמר ותהא אסורה לחזור לו שאינה יכולה לשמשו במלאכות הללו ומהני מלאכות לא כל הימנה להפקיע ענמה שאין תחת מונוות שתאמר איני מונית ואינו עושה הלכך אין צדקה להפקיע ענמה מהן שלא תעשה אותן לבעלה אלא לאחר שתתגרס ומשום הכי אמרינן אשה צדקה להתגרס בתמיה: הא לא דמיא. פירוש אלא אי מדמית לה להא דרבי דמיא לאומר לחברו שדה זו שמכרתי לך לעשר שנים תקדוש דקדשה אף על גב דאין צדקה להתגרס קודם אסור: מי דמי חסם קיין. גבי שדה איכא קיצותא לפדותה דהיינו לאחר אשנים עשר חדש ומשום הכי מצי מקדיש לה מעכשיו הכא לא קיין גבי אשה לית ליה קיצותא דשמה לא התגרס הלכך דין הוא דלא ליהוי הקדש כי מגרשה כיון שהקדישה בעודה תחתיו: אלא

ל"ה א מ"י פ"ו מהל'
ערכין ומתנין הל'
טו:
ל"ו ב מ"י פ"ו מהל'
ערכין ומתנין הלכה
טו ס' סוף קל' טו"ש"ע
ק"מ סוף ק"ב סוף ע'
ל"ז ג ד מ"י ע"ס הלכה
טו:

תוספות

אמר רבי אילא שיהא
הוא ומה אילו
האומר לחברו וכו' מי לא
קדשה. אם מכרה וחזר
ולקחה נותן הקדש שכרי
עכשיו שלו וכי היכי דלילו
אמר דקדוש לקמה קדוש: מי
הא לא דמיא. מסקנה
דקדושה היא ונדר הוא
גביה דר"י: לכשאקחנה
הקדוש ודאי קדושה. למיך
אין חכם מקדיש דבר שלא
בא לעולם: ומשני מי
דמי גבי זבינה פסיקא
אפ"ה מתקוף לה לא
גוף ולא פירות ואין חכם
מקדיש דבר שאינו שלו ולא
דמי דהתם גופא ופירא
צדקה דלוקח הכא גופא
צדקה הוא: הא לא דמי.
מסקנה דמתקפיה הוא:
אפי"ה שיהא שמשכנתי
לך. חסם:

פירוש הרא"ש

נדרין להפך אלא כהא
דקאמר במעשה ידיה לא
סבר טעמיה הכי גרס
ר"ח ולמא הלכה כר'
יומן הלכה אי נמי
אין עכשיו כר"ע אי
נמי הלכה מתקין: שאני
קונסות. דמיון טפי דכיון
דאוסר פירות מבדיו עליו
דאין ברשותו משא"כ
בהקדש אוסר נמי דבר
שלא בא לעולם: בש"בא
א"ר אומר פירות חבריו
ע"י. א"ר אומר אומר
אין ברשותו: שיהא א"ר
אומר פירותיו ע"י חבריו.
א"ר שאין חבריו ברשותו:
א"ר אומר דבר ש"א
בא לעולם ע"י חבריו.
דאיכא תרתי דבר שלא
בא לעולם וגם חבריו אי
ברשותו: שאין א"ר אומר
פירות חבריו ע"י חבריו.
כיון דאיכא מרבי שהדבר
הנאסר אינו ברשותו וגם
מי שנאסר עליו אינו
ברשותו וקונסות דמתני'
היא מקדשת מעשה ידיה
שלא בא לעולם על צדקה:
ודיי' איתגו בעולם. וכל
מלאכה ששעשה צדקה מהא
קדושה: א"ר מבייש. מהא
פקע שעבוד הבעל וכל
הקדש: ובפ"א רבי אברהם

הבי מרגי. כיון דעמה אינה יכולה להקדישן ובפרק א"ע"פ גרסינן ומי איכא מידי דלילו השתא לא קדוש ולקמה קדוש: א"ר [א"ר] אין הכי נמי דקדשה: מי לא דמיא קדשה. אם מכרה וחזרה ולקחה: הא לא דמיא. מסקנה דפירא הוא: לכשאקחנה ממך קדשה. למיך אין חכם מקדיש דבר שלא בא לעולם: גבי זבינה פסיקא מילתיה. הלכך אי נמי דמיא פסיקא מילתיה. ונדר הוא אלא שמשעבוד לבעל מעשה ידיה הלכך יכולה להקדישה: הא לא דמיא. מסקנה דמתקפיה היא: אשה אין בידה להתגרס. הלכך אי מדמית לה להא לא מצי להקדושה: הא לא דמיא. אלא להכי שקבעו זמן למכנתה שאין צדו לפדותו כמון הנין ואפילו הכי יכול להקדיש וד"ה כהא נמי: אשה כי אית לה קיצותא. לעולם אין צדקה להתגרס:

